

Marc de Hond: 'Kracht. Het nieuwe leven van een optimist.' Uitgeverij Nieuw Amsterdam, Amsterdam 2008 ISBN 9046804087 (Tumor/Dwarslaesie/1) zie ook <http://www.hatchoo.nl/pivot/index.html>

Over de schrijver: Marc David de Hond (1977) is de zoon van opiniepeiler Maurice de Hond en Jasmin Busnach (gestorven in 1980). Hij groeide op bij de tweede vrouw van zijn vader,

Caroline Wijnperle, heeft een broer Michel en een halfbroer Brian en twee halfzusjes Nathalie en Naomi. Hij is ondernemer, (Hatchoo! en Veiling.com) , en radio en televisie presentator. Vanaf november 2008 zal hij *Expedition Unlimited* presenteren. In iedere aflevering racen vijf teams die elk bestaan uit een persoon met een lichamelijke beperking en een model door Zuid Afrika.

Soort boek/stijl/ziekte: Ervaringsverhaal van Marc de Hond over ontstaan, behandeling revalidatie van een dwarslaesie als gevolg van een operatie aan een tumor in zijn rug en medische nalatigheid. Goed leesbaar openhartig verhaal. Het boek is chronologisch opgebouwd, start 150 dagen voor de operatie aan de tumor en gaat door tot 5 jaar en 140 dagen daarna.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Marc hoe hij merkt dat hij in 2002 last krijgt van verschijnselen die worden veroorzaakt door een tumor in zijn ruggenmerg. Hij is dan op papier de jongste internetmiljonair, diskjockey bij 3Fm, voetbalkeeper en heeft net een relatie met Madelief. De tumor wordt gedurende drie operaties verwijderd. Maar als gevolg van fouten en nalatigheid van het medisch personeel raakten de zenuwen in Marcs ruggenmerg bekneld en kreeg hij een partiële dwarslaesie. Een verantwoordelijke nachtzuster verzuimt de voorgeschreven controles uit te voeren waardoor een bloeding niet gesignaleerd wordt. Marc moet gaan revalideren in het revalidatiecentrum en erachter komen wat (on)mogelijkheden zijn. Hij beschrijft de veranderingen in zijn leven, seksleven, in relatie met familie, vriendin en vrienden, werk, lijf, afhankelijkheid. Hij beschrijft zorg en behandelingen in ziekenhuis, door alternatieve genezer en revalidatiecentrum. Artsen en verpleegkundige bereiden hem voor op een leven in een rolstoel. Maar Marc wil per se weer leren lopen en wordt enorm gesteund door zijn specialistisch kinesioloog, Vincent. Na maanden van keihard trainen en meditatie komen eindelijk de eerste verbeteringen en na nog meer tijd kan hij - met veel inspanning- staan en kleine stukjes lopen. Tenslotte vindt Marc een nieuw evenwicht in een leven dat de moeite waard blijkt te zijn. Inclusief rolstoel.

Wat viel op: Dat er zoveel in beschreven staat dat tot discussie uitnodigt om zorg en het leven van patiënten ook in instellingen te verbeteren. Dus lezen, dit boek. Maar om toch wat te benoemen: Dat Marc vaak erg veel moeite moet doen om van aanbodgerichte zorg zoveel mogelijk zorg op maat te maken. De eerlijke zoektochten van Marc. De openheid bij het schrijven, of het nou gaat over moeilijkheden met toiletgang, incontinentie ongelukjes, alternatieve genezer, bureaucratie, omgang met hulpverleners of seksleven. De opmerkingen over wat Marc heeft gemist binnen de bejegening van de hulpverlening (bijv. negatieve benadering van zijn wensen en inzet, o.a. op pag. 167-168, niet weten dat er een aparte kamer voor stelletjes is die in het weekend gebruikt kan worden, etc.). En hoe blij hij ook is met de inzet van sommige hulpverleners (bijvoorbeeld fysiotherapeut Frank). Zijn vertrouwen in Vincent, hoewel hij ook twijfels kent en beschrijft wat voor (rare) ideeën Vincent erop na houdt voor wat betreft man/vrouw verhoudingen. Dat er zo weinig artsen/

verpleegkundigen/verzorgers zich persoonlijk verontschuldigen voor fouten of vergissingen. Dat hij in het revalidatiecentrum moest zorgen niet om vier uur een dutje te doen omdat hij anders risico liep vanaf 4 uur tot de volgende ochtend in bed te moeten blijven vanwege een arboregel. (pag. 136)

Dat hij uiteindelijk de les van zuster Anneke en dokter Tonnega uit het revalidatiecentrum ter harte neemt: dat rolstoelafhankelijkheid niet het einde van zijn leven hoefde te betekenen, integendeel. Maar dat hij zelf heeft bepaald wanneer hij dat onder ogen wilde zien. En nog veel meer.

Citaten: pag. 136: 'Op mijn afdeling geldt de regel dat je na vijf uur 's middags niet meer uit bed wordt geholpen. Ik vind dat hoogst irritant. Deze arboregel is ingevoerd om het aantal 'tilmomenten' van de onderbezette avondverpleging te beperken. Ik heb slechts een klein beetje begeleiding nodig om uit bed te komen, ik hoef echt niet meer getild te worden....Ik laat me daarom vaak door familie helpen als ik 's avonds nog uit bed wil of door een toeschietelijke verpleegkundige die wel wil inzien dat het geen zwaar tilwerk is, omdat ik het grootste gedeelte van de overstap zelf doe.'

pag. 168: 'Zuster Anneke komt de post brengen. Ze vraagt of het waar is dat ik mijn teen kan bewegen. Ik laat het haar zien. 'Goed hoor, dat is een mooi gezicht,' zegt ze. 'Dank je wel, dat is leuk om te horen. Je bent trouwens de eerste van de verpleging die ernaar vraagt.' Anneke zucht. 'Echt? Verder helemaal niemand?' 'Ja, en ik weet zeker dat ze het gehoord hebben 'Vind je dat vervelend?' vraagt ze. 'Het kost zo veel energie, die negatieve sfeer. Dat mensen aangemoedigd worden zodat ze heel hard hun best gaan doen. En dat iedereen op de hoogte is van de vorderingen van patiënten en hen daarin steunt.' 'En dat gevoel heb je hier niet?' 'Heel incidenteel gebeurt dat, maar ik heb meer het gevoel dat ze me vervelend vinden omdat ik zo hard mijn best doe....Als ik extra trainingen doe in de fitnesszaal, heb ik het idee dat er naar me gekeken wordt alsof ik gek ben; daar heb je die uitslover weer, die denkt dat hij zijn dwarslaesie wel even weg kan trainen.'

Pag. 250: 'Shit, het plascondoom zit er nog, denk ik. Ik verleg haar hand van mijn kruis naar mijn buik. 'Doe maar even niet,' zeg ik. 'O, sorry,' zegt ze. 'Het is niet erg. Maar als je dat wilt doen, moet ik eerst een paar handelingen verrichten.' Ik leg haar hand op mijn linkerbeen en laat haar het koordje voelen dat in mijn broekspijp verscholen zit. Het is het verbindingsbuisje tussen mijn plascondoom en de urinezak die om mijn been hangt....pag. 265-266 'Dit is niet zomaar massageolie, dit is erotische massageolie,' zegt Inge lachend....'Proberen of het werkt?

vraagt ze. Even later zit de halve tube tussen onze handen, lichamen en bed....Mijn benen beginnen te trillen en al mijn spieren trekken samen. Een heerlijk tintelend gevoel vult voor een paar seconden mijn lichaam....Ik open mijn ogen en zie voor het eerst in bijna vier jaar sperma...

Recensies:

<http://www.nieuwamsterdam.nl/boekuitgave.aspx?id=1058&affiliate=marcdehond>

Paul van Liempt in *Het Parool* 'De Hond is genadeloos eerlijk (...). Het is geen verzameling larmoyante verhaaltjes van een zeurpiet die naar aandacht hengelt. Integendeel, het boek leest eerder als het verslag van iemand die zich, door de omstandigheden gedwongen, op iets anders is gaan richten in het leven.'

'Beklemmend verslag van jonge radio- en tv-presentator (...). Uitstekend geschreven boek.' *Trouw*

'*Kracht* [is] een mooi en indrukwekkend verslag van een jongen met een verbluffend doorzettingsvermogen.' *Nieuw Israëlitisch Weekblad*

'In zijn boek is hij niet alleen openhartig over zijn familie, vrienden, artsen of verplegend personeel. Ook schrijft hij opvallend gemakkelijk en eerlijk over de impact van zijn handicap op zijn liefdesleven. (...) De toon in zijn boek is vaak luchtig en er valt ook nog genoeg te lachen. Maar Marc gaat geen lastige thema's uit de weg en stelt bijvoorbeeld kritische vragen over zijn revalidatie.' *Zonnebloem Magazine*

'Nuchter, zonder opsmuk, met veel oog voor detail, en zelfs met humor. Hoewel de kracht en het optimisme van De Hond bijna bovenmenselijk zijn, heeft hij er geen hallelujah-verhaal van gemaakt.' *Intermediair*

'Kracht is wat mij betreft echt een 'must read', een fascinerend verhaal van iemand die ondanks wat er gebeurd is alles uit het leven haalt dat erin zit.' *Radio.nl*

<http://amstelveen.blog.nl/cultuur/2008/09/06/marc-de-hond-signeert-bij-venstra>

06 September 2008 11:31: Johan Bos 'Kracht' is het aangrijpende verslag van een dramatische gebeurtenis in het leven van een succesvolle jonge man. Over de verwerking van de fysieke, mentale en sociale gevolgen van een ernstige handicap en het – met bijna grenzeloos optimisme – opbouwen van een nieuw leven opbouwen? Een unieke kijk ook achter de schermen van de zorgsector. En op wat de gevolgen zijn van een plotselinge, ernstige handicap op de relatie met familie en vrienden. En op het liefdesleven.